

Sygn. akt XI W 4938/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2015 roku w W.

sprawy M. Z. (1) z domu H.

córki W. i W. z domu B.

urodzonej dnia (...) w R.

obwinionej o to, że:

w dniu 28 kwietnia 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 15.04.2014r. o godzinie 16:05 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka

I. obwinioną M. Z. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 4938/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2014 roku o godz. 16:05 w W. przy ul. (...)/ul. (...) za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” i nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1, nadającego sygnał świetlny czerwony, czym kierowca dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest M. Z. (1), do której wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem.

Po otrzymaniu wezwania w dniu 25 kwietnia 2014 roku M. Z. (1) sporządziła pismo, w którym poinformowała, iż pojazd o nr rej. (...) współużytkuje wraz ze swoim mężem M. Z. (2). Wobec powyższego nie jest w stanie stwierdzić, kto prowadził pojazd dnia 15.04.2014r. Jednocześnie wniosła o udostępnienie zdjęcia z monitoringu lub fotoradaru, gdyż jak oświadczyła nie jest ona w stanie dojść do porozumienia z mężem, które z nich kierowało samochodem w dniu popełnienia wykroczenia.

W odpowiedzi na powyższe Straż Miejska (...). W. Oddział Ogólnomiejski poinformowała M. Z. (1), iż zgromadzona w sprawie dokumentacja fotograficzna jednoznacznie i bezsprzecznie obrazuje dokonanie przedmiotowego wykroczenia, zaś wgląd do niej na ówczesnym etapie postępowania jest możliwy jedynie w siedzibie Straży Miejskiej (...). W. przy ul. (...) w W..

Następnie Straż Miejska wezwała M. Z. (1) do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej w związku z niedopełnieniem ustawowego obowiązku wskazania osoby użytkującej pojazd. Poczta nie została podjęta.

Wobec faktu, iż M. Z. (1) nie stawiała się w siedzibie Straży Miejskiej, odstąpiono od sporządzenia protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw i sprawę przekazano do rozpoznania przez tut. Sąd.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej złożonych w toku postępowania sądowego (k. 63-64), notatki urzędowej (k. 1, 3), wezwania (k. 4), pisma (k. 6), wezwania (k. 8), zpo (k. 9), wezwania (k. 10), pisma (k. 12), notatki urzędowej (k. 15, 16), KRK (k. 46), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 48), płyty CD (k. 45).

Obwiniona w toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Przesłuchana na rozprawie w dniu 22 września 2015 roku wyjaśniła, iż nie wie kto jechał przedmiotowym pojazdem w dniu 15 kwietnia 2014r., bo było to dawno. Jak oświadczyła samochodem tym jeździ rzadko, wymiennie z mężem. Nadto oznajmiła, iż pojazd ten często się psuje, mąż zawozi go do mechanika więc możliwym jest, że to właśnie któryś z mechaników nim jechał w dniu popełnienia wykroczenia. Obwiniona wskazała, iż na okazanym jej potwierdzeniu odbioru wezwania (zpo k. 5) znajduje się jej podpis, lecz nie była ona w stanie określić kto prowadził pojazd. Wobec powyższego poprosiła Straż Miejską o przesłanie jej zdjęcia celem zweryfikowania kto jechał samochodem, bo w jej ocenie mogła być to ona, jej mąż, bądź mechanik. Obwiniona wyjaśniła nadto, iż nie pamięta dlaczego nie stawiała się w siedzibie Straży Miejskiej. Oświadczyła dalej, że jest jedynym właścicielem pojazdu H., wraz z mężem posiadają jeszcze samochód T. (...), którym obwiniona jeździ częściej – jak określiła w ciągu miesiąca stanowi to ok. 80%, resztę porusza się H.. Obwiniona po odtworzeniu nagrania znajdującego się na płycie CD zawierającej zdjęcie wykonane przez fotoradar oznajmiła, iż nie jest pewna czy jest to jej pojazd, ale tablice rejestracyjne niewątpliwie należą do niej. Po okazaniu obwinionej zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 9) potwierdziła, iż widnieje tam podpis jej męża.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w części, w której potwierdziła ona fakt otrzymania wezwania, jak również w zakresie w jakim nie negowała ona faktu własności pojazdu marki H. o nr rej. (...). Są one potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, tj. ujawnionymi w toku przewodu sądowego dokumentami w postaci: wezwania (k. 5) oraz informacji z Cepiku (k. 16).

Poza sporem pozostaje fakt, iż obwiniona przesłała odpowiedź na wezwanie obligujące ją do wskazania kierującego, co potwierdza pismo (k. 6), w którym wyjaśniła, iż współużytkuje pojazd wraz z mężem, czemu Sąd dał wiarę. Jednakże okoliczność ta w ocenie Sądu nie stanowi wywiązania się z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia obwinionej w zakresie w jakim twierdzi, iż nie jest w stanie jednoznacznie wskazać, komu powierzyła pojazd do kierowania w dniu 15 kwietnia 2014r, nie określając konkretnej osoby, stanowią przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie i nie można dać im wiary. Sąd nie zgodził się również z argumentacją obwinionej, iż z uwagi na brak możliwości zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru nie była ona w stanie dokonać właściwego wskazania.

Dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd poza osobowymi źródłami dowodowymi w postaci złożonych przez obwinioną wyjaśnień, oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatki urzędowej (k. 1, 3), wezwania (k. 4), zpo (k. 5), pisma (k. 6), wezwania (k. 8), zpo (k. 9), wezwania (k. 10), pisma (k. 12), notatki urzędowej (k. 15,16), KRK (k. 46), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 48), płyty CD (k. 45). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

W niniejszej sprawie obwiniona nie wykazała jednak aby spełnione zostały powyższe przesłanki, wyłączające odpowiedzialność. Poza sporem pozostaje fakt, iż Straż Miejska prowadziła postępowanie w związku z tym, że w dniu 15 kwietnia 2014 roku o godz. 16:05 w W., przy ul. (...)/ul. (...) osoba kierująca pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...), wjechała na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” i nie zastosowała się do sygnalizatora świetlnego S-1, nadającego sygnał świetlny czerwony. Ze względu na to, zwróciła się do właściciela pojazdu o wskazanie komu powierzono do używania ten pojazd w danym czasie. Wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu samochodowego było dostarczone właścicielowi pojazdu prawidłowo.

W ocenie Sądu należy uznać, iż obwiniona, wskazując w piśmie skierowanym do Straży Miejskiej (k.6) i precyzując na rozprawie, iż samochód użytkuje ona i jej mąż i z tego powodu, nie potrafiła określić oraz udzielić informacji, kto nim jechał w dniu zdarzenia, wyczerpała znamię nieudzielenia odpowiedzi na pytanie.

Zważyć bowiem należy, iż w świetle wyjaśnień obwinionej poza wątpliwością pozostaje fakt, iż była ona jedynym właścicielem pojazdu, czego nie kwestionowała na żadnym etapie postępowania. Nadto udostępniała swój pojazd do użytkowania jedynie mężowi. Jednocześnie wezwanie obligujące do wskazania kierującego zostało przesłane obwinionej w bardzo krótkim okresie od daty popełnienia wykroczenia. Dodatkowo z wyjaśnień samej obwinionej

wynika, iż pojazdem H. jeździ bardzo rzadko, gdyż jak to określiła w 80% korzysta z drugiego pojazdu marki T.. W ocenie Sądu powyższe wyjaśnienia bezsprzecznie potwierdzają, iż obwiniona miała świadomość, komu powierzyła pojazd. Obwiniona podnosiła nadto, że nie mogła dokonać właściwego wskazania, gdyż nie dysponowała zdjęciem z fotoradaru, które by jej to umożliwiło. Zdaniem Sądu, pomijając już nawet fakt, iż obwiniona mimo wezwania nie stawiała się w siedzibie Straży aby zapoznać się z dokumentacją fotograficzną, wskazać należy, iż powyższe okoliczności nie mają znaczenia dla ponoszenia odpowiedzialności przez obwinioną. Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 78 ust. 4 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym nie uzależniają możliwości wykonania wskazanego obowiązku od możliwości zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru oraz jego czytelnością. Zdaniem Sądu obwiniona powinna zatem wykonać swój obowiązek bez względu na możliwość zobaczenia zdjęcia z fotoradaru i rozpoznania osoby tam się znajdującej jako kierowca.

Zatem w ocenie Sądu obwiniona pomimo wezwania, nie wykonała ciężącego na niej obowiązku wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż obwiniona wypełniła znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw, przy czym czyn obwinionej był społecznie szkodliwy.

Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Obwiniona jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jej poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jej wina nie budzi żadnych wątpliwości.

W konsekwencji wskazać należy, iż obowiązek wskazania bezsprzecznie ciążył na obwinionej. Obwiniona jako właściciel pojazdu, podając iż nie jest w stanie określić kto kierował samochodem a jednocześnie nie zabezpieczając sobie danych na temat tego komu powierzyła pojazd, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godziła się na to. Obwiniona otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miała bowiem obowiązek wszechstronnej znajomości Prawa o ruchu drogowym, a za zaniedbania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne. Zatem z faktu bycia właścicielem samochodu wynika obowiązek zabezpieczenia pojazdu i ewentualnego udostępnienia innym osobom w stopniu kontrolowanym. W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionej w bardzo krótkim czasie od daty zdarzenia, co umożliwiło ustalenie przez nią, kto w tym dniu użytkował samochód. Tym bardziej, iż jak sama wskazała pojazd pozostawał w dyspozycji jej męża. Nadto sama oznajmiła, iż samochodem H. porusza się rzadko, co zdaniem Sądu tym bardziej wskazuje, iż obwiniona miała świadomość i wiedzę o tym, kto użytkował pojazd. Obwiniona jako właściciel pojazdu powinna kontrolować i nadzorować, komu powierza użytkowanie samochodu w określonym czasie, czego jako osoba dorosła winna być świadoma. Uwzględniając powyższe zdaniem Sądu obwiniona popełniła zarzucany jej czyn umyślnie z zamiarem ewentualnym.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 500 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Sąd wziął także pod uwagę wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej Sąd zważył, że M. Z. (1) popełniła wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionej karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełniła obwiniona, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d.

Wymierzając obwinionej karę Sąd uwzględnił również warunki materialne i finansowe obwinionej, która osiąga dochód miesięczny w wysokości 2200 zł netto.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).